

[Alfred Jensen.]

ger, der er gjort angående arbejdet under etkammerssystemet, skal gøres til genstand for drøftelser i den kommende periode, fordi man forudser, at ændringer i forretningsordenen vil være nødvendige. Da hverken jeg eller min gruppe formodentlig får lejlighed til at deltage i disse forhandlinger, føler jeg det rigtigst, at jeg ikke alene gør bemærkninger i den retning, andre har udtalt sig, men også tager lidt mere med om arbejdsforholdene her i folketinget.

Jeg har bemærket, at man i pressen har skrevet om, at der tales altfor mange spalter i folketingstidende, efter at vi er gået over til etkammerssystemet. Enkelte har heraf udledt, at det måske var formålstjenligt, at første behandling af lovforslag afskaffedes. Jeg har tidligere ikke alene talt mod afskaffelse af første behandling, men også mod en begrænsning af taletiden. Jeg har gjort det, fordi jeg har den opfattelse, at det er ved første behandling, at forslagene får den alsidige belysning, som man kan give dem her i tinget, og at det er herigenem, at man giver offentligheden besked om, hvad der lægges på folketingets bord, hvilke indvendinger der kan rejses derimod, og hvilke konsekvenser lovforslagene vil få for befolkningen. Derfor ser jeg ikke rettere, end at man ikke kan afskaffe første behandling, men at den må opretholdes og opretholdes på en sådan måde, at der skabes opmærksomhed om disse forhandlinger ude i befolkningen, så at de, der har interesse i at komme ind og gøre deres anskuelser gældende overfor folketinget eller udvalgene, har mulighed derfor.

Jeg ved meget vel, at man henviser mig til — det er sket før, det vil vel også ske nu — at vi har en anden behandling, der er en særdeles grundig behandling, hvor der ikke alene tales om principperne i lovgivningen, men også tales om enkeltheder, og at man netop dér får den bedste belysning af lovforslagene. Det skal ikke bestrides, at der i denne samling har været en grundigere diskussion om lovforslagene ved anden behandling, men når man ser på de muligheder, man har for at gøre sine anskuelser gældende, gøre indvending mod de ændringer, der er tale om, må man komme til det resultat, at det ikke er heldigt, at offentligheden så at sige først alarmeres ved

anden behandling. Der er jo nemlig meget kort tid mellem anden og tredje behandling. Hvis man skal sætte sig ind i et lovforslag og de ændringer, der foreligger, kan man jo faktisk ikke gøre det før det øjeblik, lovforslaget efter anden behandling er trykt og omdelt, og så er der ikke indenfor den frist, som forretningsordenen minimalt fastsætter mellem anden og tredje behandling, tid til, at folk fra det ganske land, der har interesse deri, kan henvende sig til udvalget.

Det forekommer mig, at vi så et grelt eksempel herpå, da arbejderbeskyttelseslovgivningen var til behandling. Her var der dog ti kalenderdage mellem anden og tredje behandling, men ikke desto mindre lykkedes det ikke alle dem, der var interesseret i at fremsætte deres synspunkter overfor folketinget, overfor udvalget, at nå rettidigt frem. Nogle af dem, der ønskede at tale med udvalget, kom først, efter at tillægsbetænkningen var afgivet.

Jeg rejser dette spørgsmål her, fordi det viser sig, at hvis man lægger vægt på, at befolkningen kommer med sine interpellationer til udvalgene, så er der ikke helt rimelige arbejdsforhold under den forretningsorden, der foreligger. Jeg taler ikke for, at man i almindelighed skal have en længere pause mellem anden og tredje behandling, men jeg taler for, at man skal have en grundigere drøftelse ved første behandling, således at tankerne, der er omkring lovforslagene, allerede fremsættes, inden udvalgene har taget stilling, og inden forlig er sluttet i udvalgene. Jeg vil også gerne sige, at når det drejer sig om så store forslag som arbejderbeskyttelseslovene, forekommer det mig, at der bør gives offentligheden og interesserede parter mere tid til at sætte sig ind i forslagene, for at de kan få mulighed for at fremsætte deres betragtninger.

Så meget om denne side af sagen. Dernæst vil jeg gerne sige om udvalgsarbejdet, at det heller ikke har virket tilfredsstillende. Jeg må jo erkende, at det er begrænset, det udvalgsarbejde, jeg har fået lov til at snuse til. Jeg bruger med vilje dette udtryk, fordi den kommunistiske gruppe — og det gælder jo også retsforbundet — ikke har fået lov til at deltage i noget udvalgsarbejde, kun har fået lov til at møde op som observatører — jeg ved ikke, om man kan sige